

نقد‌ها و بررسی‌ها

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر منصور هاشمی خراسانی حفظه الله تعالی

موضوع:
احکام؛ فروع

بسم الله الرحمن الرحيم

نقد

نویسنده: علی

تاریخ: ۱۳۹۴/۱۱/۲

هر جا لازم به کشتن کسی بوده حکمش در قرآن آمده؛ چراکه کشتن یک تن برابر با کشتن تمام بشریت است. چرا رجم در قرآن نیامده؟ آیا رجم باید به قصد کشت باشد یا فقط تنبیه؟ اگر مستند آن حدیث است، چگونه آیهی قرآن را نسخ می‌کند؟

بررسی

تاریخ: ۱۳۹۴/۱۱/۷

زن و مردی که مرتکب زنا شده‌اند، محکوم به صد ضربه تازیانه در حضور گروهی از مؤمنان هستند؛ چراکه خداوند بلندمرتبه در کتاب خود فرموده است: ﴿الرَّائِيَةُ وَالرَّائِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهِدَ عَذَابُهُمَا طَائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾؛ «زن زناکار و مرد زناکار، هر یک را صد تازیانه بزنید و شما را نسبت به آن دو در دین خداوند رأفتی نگیرد اگر به خداوند و روز قیامت باور دارید و باید گروهی از مؤمنان عذاب آن دو را شاهد باشند» و در این باره فرقی میان زن و مرد محصن که به همسری برای خود دسترسی داشته‌اند و زن و مرد غیر محصن که به همسری برای خود دسترسی نداشته‌اند نیست؛ چراکه هر دو مصداق ﴿الرَّائِيَةُ وَالرَّائِي﴾ هستند و مشمول حکم عامّ خداوند در قرآن می‌شوند و تخصیص این حکم عامّ قرآنی به زن و مرد غیر محصن با استناد به روایات رجم زن و مرد محصن - هر چند متواتر هستند - ممکن نیست؛ چراکه بنا بر نظر علامه منصور هاشمی خراسانی حفظه الله تعالی در کتاب شریف «بازگشت به اسلام»^۱، سنّت نمی‌تواند قرآن را نسخ کند یا تخصیص بزند یا تعمیم دهد، بلکه می‌تواند آن را تبیین کند؛ به این معنا که فروع و مصادیق آن را آشکار سازد و با این وصف، زن و مرد زناکار - خواه به همسری برای خود دسترسی داشته باشند و خواه به همسری برای خود دسترسی نداشته باشند - محکوم به صد ضربه تازیانه در حضور گروهی از مؤمنان هستند.

۱. التّور / ۲

۲. ص ۱۹۴ تا ۱۹۷

حاصل آنکه هرگاه زن و مردی با وجود دسترسی کافی به همسر در زمان حاکمیت خلیفه‌ی خداوند در زمین، مرتکب زنا شوند، محکوم به صد ضربه تازیانه و اعدام هستند و اعدام آن دو بنا بر سنت پیامبران، از طریق رجم انجام می‌شود، مگر اینکه خلیفه‌ی خداوند در زمین، روش دیگری را برای اعدام آن دو مصلحت ببیند یا حتی بسته به وضعیت آن دو، مجازات دیگری مانند به دار آویختن، یا قطع کردن دست و پا از خلاف هم، یا تبعید را ترجیح دهد، یا حتی در صورت توبه‌ی آن دو پیش از قیام یثنه، آن دو را عفو فرماید؛ چنانکه خداوند بلندمرتبه فرموده است: «إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۖ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَقْدِرُوا عَلَيْهِمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ»؛ «جزای کسانی که با خداوند و پیامبرش ستیزه می‌جویند و در زمین به فساد می‌کوشند جز این نیست که به سختی کشته شوند یا به دار آویخته شوند یا دست‌ها و پاهاشان از خلاف یکدیگر بریده شود یا از زمین تبعید شوند، این برای آنان ننگی در زندگی دنیاست و برای آنان در آخرت عذابی عظیم است؛ مگر کسانی که توبه کنند پیش از آنکه به آنان دست یابید، پس بدانید که خداوند آمرزنده‌ای مهربان است».

پایگاه اطلاع‌رسانی دفتر منصوب‌های خراسانی
بخش تبلیغات و امور فرهنگی

